

Végül az erkélyre vittük az üvegházat.
Akkoriban derült ki: ott is elfér.

Azóta nem gyűjtjük ládaszám a fényt,
a lakás zsúfolt és komposztmeleg,
amit közösen ültettünk, kinőtt már rég.

A nagyok is messze költöztek innen,
mert mind átlátszóvá váltak, és nem
bírták ki, pont úgy, mint mi
az esti meséket, amiktől halottaink
csontjai hatalmassá nőttek.

Így sok éve, hogy házon kívül
neveljük a múltat, ezt a játékká
dermedt otthont, benne a fénnel,
amit a nagyok helyettünk felhalmoztak.

KÖRTÉR

40 Nem tervezel hetekkel előre, épp elég,
hogy tudod, holnap még nem szedik fel
az idegrögöket, amik a házadba vezetnek.

Medvecsapdákat állítasz birtokon belül,
precízen, minden megszólalás elé egyet.
Máskor meg süketnek tetteted magad.

Szerdánként rendre elátkozod a bajszos
gyereket, aki a fészerből vigyorog rád.
Valami rokon lehet, vagy hasonmás,
de magadra ismersz benne. Az emlékezés
mint a klopfolás: kilapított bárány a szív.

A fej körtérré változik, benne egy troli,
egyéb kötőtpályások. Tervek helyett
előzés, piros lámpák, szmog,
elmebeteg menetrend.

LÉGSZOMJ

41

A bolondod voltam, mikor bátor voltál és hős:
direkt lekapcsoltam a villanyt, hogy csókot adjak
a szádra, nem törődve undorral és félelemmel,
amit a család sugárzott
(nagyanyámat el is temettük még azon a télen),
nem voltam több négynél, és nem tudtam még
a magassarkú lányokról, akik álmodban fürdettek,
hogy alig kaptál levegőt.

Azóta belefagytak szemedbe a könnyek,
vagyis én így magyarázom azt a csillogást,
mintha nem tudnánk, hogy a szeretet is csak
idegállapot, és az álmaid rögzültek valós
emlékké ott benn.

Megnőni halál, a gyereknek ezt mondom majd,
hogy tanuljon, míg ki nem fehéredik az arca
a fertőtlenítőtől. Mert nincsenek itt titkok,
csak az, hogy hallgatsz húsz éve, mint egy
elaltatott korcs.

De amikor majd újra szóba hozod a fehérre
meszelt, kicsempézett gyerekkort, azt hazudom,
hogy emlékszem rá(d), pedig dehogy, dehogy.